

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr.19.376 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marina X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 september 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 4 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat L. WETSELS en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters verklaren van Russische nationaliteit te zijn.

Op 17 november 2000 vragen verzoeksters de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 15 maart 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 15 maart 2001 dienen verzoeksters beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 december 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 23 december 2002 dienen verzoeksters beroep in bij de Raad van State.

Op 3 september 2004 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 134.521.

Op 28 maart 2003 dienen verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing van 12 januari 2006 dienen verzoeksters een beroep in bij de Raad van State. Op 16 juni 2008 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 184.189.

Op 22 juni 2006 dienen verzoeksters een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet in.

Op 29 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 17.11.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, het feit dat mevrouw K.M. (...) verschillende taalcursussen, opleidingen en stages heeft gevolgd en vrijwilligerswerk verricht, het feit dat mevrouw K.A. (...) Nederlands heeft geleerd door naar school te gaan en actief is als badmintonspeler, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen van onder andere de burgemeester en het OCMW, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.12.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 26.12.2002. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, omwille van hun problemen met de Kozakken. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig onderzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg kunnen onmogelijk dezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Ook de verwijzingen naar de toestand in Rusland en in Kazakstan, naar het actuele probleem met de Kozakken en naar verschillende persberichten en artikels vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen en artikels handelen over de algemene situatie in deze landen en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Verder wordt verwezen naar een brief van een man die hetzelfde zou hebben meegemaakt als verzoekers. Dit kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien het aan de verzoekers is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk een klacht konden neerleggen bij de bevoegde autoriteiten omwille van de corruptie en het gevaar voor hun leven. Opnieuw staven betrokkenen deze bewering niet met bewijzen en bijgevolg kan deze bewering niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat er nog geen maatregelen werden genomen ten opzichte van hen en dat zij gedoogd worden door de Belgische overheid. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid noch geeft het betrokkenen enig recht op verblijf aangezien het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Verder wordt beweerd dat betrokkenen niet terug kunnen gaan naar Kazakstan aangezien zij vervallen verklaard zouden zijn van de Kazakse nationaliteit. Betrokkenen dienen echter niet terug te keren naar

Kazakstan maar kunnen de aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 indienen bij de ambassade te Moskou in Rusland. Zij beschikken immers beiden over de Russische nationaliteit. In de aanvraag wordt vermeld dat mevrouw K.A. (...) staatloos zou zijn aangezien zij niet over een Russisch paspoort zou beschikken. Deze bewering kan echter niet beschouwd worden als een buitengewone aangezien zij de staatloosheid moet afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf. Zelfs een erkende staatloze verblijft illegaal op het grondgebied zolang zij geen machtiging tot verblijf heeft bekomen. Noch de eventuele aanvraag tot erkenning van het statuut van staatloze noch de erkenning op zich van het statuut impliceert dat de betrokkene regelmatig verblijft op het grondgebied of een machtiging bekomen heeft om hier te verblijven (Arbh. Gent, afdeling Brugge 09/02/2007, in de zaak A.R. 06/177).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de scholing van mevrouw K.A. (...) betreft dient te worden opgemerkt dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Tenslotte wordt aangehaald dat de behandeling van de eerste aanvraag 9.3 van betrokkenen onredelijk lang duurde. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Ook de ex-echtgenoot en de zoon van mevrouw K.M. (...), die verblijven te '(adres X)', ontvingen op datum van 29.07.2008 een onontvankelijke beslissing inzake hun aanvraag tot regularisatie.

Het beroep bij de Raad van State waar betrokkenen naar verwijzen werd afgesloten op 16.06.2008 met de verwerping van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring (Arrest nr. 184.189).

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) .
(...)"

Op 4 augustus 2008 wordt aan verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, al. 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.12.2002..
- Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.03.2001. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de motiveringsplicht, van het 'fair play'-beginsel, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de schending van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in samenhang met een schending van artikel 3 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In het middel voeren verzoeksters eveneens de schending aan van artikel 62 van de motiveringsplicht alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, het 'fair play'-beginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, duiden verzoeksters op wat in hun aanvraag aangegeven werd als 'buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend'. Zij verwijzen eveneens naar de 'redenen waarom de familie K.(...) machtiging tot verblijf in België van meer dan 3 maanden wenst te bekomen', waarnaar in de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden eveneens wordt verwezen, daar deze redenen de vereiste buitengewone omstandigheden bewijzen.

Verzoeksters stellen vervolgens in een eerste onderdeel, met een verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat het begrip buitengewone omstandigheden van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet inhoudt enerzijds dat de vreemdeling alle elementen voorlegt die aantonen dat hij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevindt en anderzijds dat de minister in zijn motivatie aantoonde waarom die elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen. Verzoeksters zijn van oordeel dat in casu de door hen aangehaalde elementen ten onrechte niet werden aanvaard en dat de bestreden beslissing niet aantoonde waarom de door verzoeksters voorgelegde elementen niet in aanmerking worden genomen als zijnde buitengewone omstandigheden. Verzoeksters vervolgen dat de verwerende partij een standaardbeslissing heeft genomen met overwegingen die vaag en stereotiep zijn en die zij bijna klakkeloos herhaalt in de beslissingen die zij neemt inzake aanvragen artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Bij wijze van voorbeeld brengen verzoeksters een aantal weigeringsbeslissingen bij. Verzoeksters concluderen hieruit dat de verwerende partij de aanvraag niet behoorlijk heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd op haar individuele merites. Verzoeksters verwijzen in analogie naar arrest nr. 101.758 van de Raad van State van 12 december 2001.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeksters aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden

vormen die verklaren waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom alle door verzoeksters aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er werd in de bestreden beslissing specifiek geantwoord op de argumenten die verzoeksters in hun aanvraag naar voren brachten. Verzoeksters kunnen derhalve niet gevolgd worden waar zij stellen dat de motivering vaag en stereotiep is en dat niet blijkt dat de aanvraag behoorlijk onderzocht werd noch dat gemotiveerd werd op de individuele merites.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeksters het niet eens zijn met de inhoud van de opgegeven motieven, zodat zij in feite een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. De kritiek aangaande de vermeende schendingen van het 'fair play'-beginsel, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet hangt samen met de kritiek op de bestreden beslissing in het kader van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeksters betwisten het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat verzoeksters geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Zij menen dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd die rechtvaardigen dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België kunnen indienen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buiten-gewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeksters een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeksters hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg dient onderzocht te worden waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In een tweede onderdeel bekritisieren verzoeksters de motivering waar die stelt dat:

"Het feit dat betrokkenen sinds 17.11.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, het feit dat mevrouw K.M. (...) verschillende taalcursussen, opleidingen en stages heeft gevolgd en vrijwilligerswerk verricht, het feit dat mevrouw K.A. (...) Nederlands heeft geleerd door naar school te gaan en actief is als badmintonspeler, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen van onder andere de burgemeester en het OCMW, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980."

Verzoeksters stellen dat deze overweging erop neerkomt dat de verweerder van oordeel is dat de door verzoeksters aangehaalde elementen van integratie en banden met België, die trouwens niet worden betwist, niet kunnen weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Dat zonder meer stellen dat voornoemde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, zonder te preciseren waarom deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden worden aanvaard, indruist tegen de motiveringsplicht. Dat het bovendien getuigt van onzorgvuldigheid en onredelijkheid en gebrek aan fair play vermits in casu zo maar iets wordt geponeerd zonder uiteen te zetten waarom zulks als zodanig wordt beoordeeld. Zij zijn nochtans van mening dat de elementen door hen aangehaald in de aanvraag uitzonderlijke omstandigheden uitmaken. Zij wijzen erop dat ze in hun aanvraag uitdrukkelijk hebben gevraagd de onder punt 12 uiteengezette elementen (zijnde ‘redenen waarom de familie K.(...) machtiging tot verblijf in België van meer dan 3 maanden wenst te bekomen’) ook mee te beoordelen in het kader van de uitzonderlijke omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België en niet vanuit de Russische Federatie wordt ingediend. Zij poneren dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat.

Verzoeksters zijn aldus van mening dat niet voldoende gepreciseerd werd waarom de elementen van integratie en de banden met België niet als uitzonderlijke omstandigheden worden aanvaard, dat zij nochtans uitdrukkelijk in hun aanvraag hadden gevraagd ook deze elementen mee te beoordelen in de ontvankelijkheidsfase. In feite voeren verzoeksters hier opnieuw een gebrek aan betreffende de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat uit de motivering wel degelijk blijkt dat de gemachtigde van de minister de elementen in verband met verzoeksters integratie en banden met België wel degelijk heeft onderzocht.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“Het feit dat betrokkenen sinds 17.11.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, het feit dat mevrouw K.M. (...) verschillende taalcursussen, opleidingen en stages heeft gevolgd en vrijwilligerswerk verricht, het feit dat mevrouw K.A. (...) Nederlands heeft geleerd door naar school te gaan en actief is als badmintonspeler, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen van onder andere de burgemeester en het OCMW, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

Verzoeksters mogen de buitengewone omstandigheden niet verwarren met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Zo dient te worden opgemerkt dat het argument met betrekking tot de integratie en de banden met België betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag, terwijl de gemachtigde van de minister zich in de bestreden beslissing enkel uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. De gegrondheid van de aanvraag is op dit ogenblik evenwel niet aan de orde. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de door verzoeksters ingeroepen elementen van integratie en de banden met België niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Van de verweerder eisen dat hij meer bijzonderheden zou verschaffen omtrent de reden waarom de elementen van integratie en de banden met België niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, zou erop neerkomen dat hij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van zijn besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een derde onderdeel stellen verzoeksters dat ook het element dat K.A. (...) in België naar school gaat en haar middelbare schooltijd volledig in België heeft doorlopen, simpelweg afgedaan wordt door te stellen dat zij niet langer schoolplichtig is en zij geen bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende instelling is ingeschreven. Verzoeksters zijn van mening dat de verweerder geen rekening houdt met het feit dat zij in hun aanvraag verklaringen en een petitie hebben bijgebracht.

De Raad wijst erop dat verzoeksters het motief, dat het schoollopen van verzoekster K.A. (...) geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar zij niet langer schoolplichtig is en zij geen bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende instelling is ingeschreven, op zich niet betwisten. Het komt de Raad ook niet onredelijk of incorrect voor om te stellen dat het schoollopen geen buitengewone omstandigheid vormt omwille van voormelde redenen nu deze vaststellingen conform het administratief dossier zijn. Immers kan vastgesteld worden dat verzoekster effectief niet langer schoolplichtig is, zoals ook blijkt uit het verzoekschrift van verzoeksters, waar als geboortedatum van K.A. (...) 19 februari 1998 wordt opgegeven en verder blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier als zouden verzoeksters bewijzen hebben voorgelegd aangaande een inschrijving aan een door de overheid erkende instelling. Gezien deze vaststellingen diende de gemachtigde niet verder in te gaan op verklaringen en petities, die enkel het schoolgaan van verzoekster bevestigen. Dienaangaande motiveerde de gemachtigde immers dat het schoollopen geen uitzonderlijke omstandigheid vormt.

De Raad is van mening dat de gemachtigde van de minister uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat hij niet op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het 'fair play'-beginsel, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

In een vierde onderdeel bekritiseren verzoeksters volgend deel van de motivering:

"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 23.12.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 26.12.2002. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)"

Verzoeksters zijn van oordeel dat dit een onredelijke beoordeling inhoudt daar de verweerder te kennen geeft dat verzoeksters het land hadden moeten verlaten op 23 december 2002, dat dit standpunt onredelijk is en getuigt van een gebrek aan fair play aangezien de verweerder alle mogelijkheden had om, indien hij dit nodig achtte, gedwongen maatregelen te treffen tot uitwijzing tegen verzoeksters, hetgeen hij niet heeft gedaan. Dat wel integendeel verzoeksters met rust werden gelaten en zij verder in België hun leven konden opbouwen.

Het feit dat verzoeksters op het grondgebied werden 'gedoogd' kan geen grond zijn ter rechtvaardiging van een aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters gaan eraan voorbij dat ze na de bevestigende beslissing van de

Commissaris-generaal van 23 december 2002 het grondgebied dienden te verlaten en sindsdien illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijven en dat zij niet redelijkerwijs een dergelijke houding kunnen aanhalen om de bestreden beslissing te ontkrachten. Het is aan de verzoeksters zelf om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat zij niet ‘manu militari’ verplicht werden om het grondgebied te verlaten impliceert geenszins dat verzoeksters verblijfsrechten kunnen putten uit hun illegaal verblijf. Noch een gebrek aan redelijkheid, noch een gebrek aan ‘fair play’ in hoofde van de verweerder wordt door verzoeksters aannemelijk gemaakt.

In een vijfde onderdeel betwisten verzoeksters de motivering op het volgende punt:

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, omwille van hun problemen met de Kozakken. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig onderzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg kunnen onmogelijk dezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Ook de verwijzingen naar de toestand in Rusland en in Kazakstan, naar het actuele probleem met de Kozakken en naar verschillende persberichten en artikels vormen geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzingen en artikels handelen over de algemene situatie in deze landen en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Verzoeksters erkennen dat zij in hun aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet hun asielrelaas gedeeltelijk herhalen, maar stellen dat bijkomend echter een schending van artikel 3 EVRM naar voren werd gebracht. Dat in de aanvraag uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat hetgeen verzoeksters hebben meegemaakt inderdaad de realiteit is hetgeen bewezen wordt door talrijke persberichten en artikels die verzoeksters hebben bijgebracht en waaruit de problemen met betrekking tot de kozakken en de corruptie en de wetteloosheid in de Russische Federatie en Kazachstan blijken. Dat bovendien in de aanvraag verwezen wordt naar het feit dat de heer K.Y.(...) dienstplichtig is sinds zijn 18de en als deserteur zal worden aanzien, met zware straffen tot gevolg.

Ze stellen dat de bestreden beslissing de toepassing van artikel 3 EVRM afwijst door te bepalen dat zij de aangehaalde elementen in het kader van artikel 3 EVRM niet staven met een begin van bewijs en de vrees voor hun leven niet op hun persoonlijke situatie betrekken. Dat dit onjuist is daar zij zich niet beperkt hebben tot de loutere vermelding van artikel 3 EVRM en de vrees voor hun leven, dat zij integendeel aan de hand van bewijsstukken uiteengezet hebben waarom zij van oordeel zijn dat in hunnen hoofde bij een terugkeer artikel 3 EVRM zal worden geschonden en waarom zij vrezen voor hun leven. Dat de bestreden beslissing aldus onvoldoende gemotiveerd is en getuigt van onzorgvuldigheid.

De verweerder verwijst in zijn motivering inderdaad naar de voorgaande asielprocedure en stelt terecht dat verzoeksters geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Het is niet kennelijk onredelijk van de verweerder te stellen dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolg geen ander beoordeling wettigen dan die van deze instanties. Verzoeksters argumenteren terecht dat zij in hun aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, naast de herhaling van hun asielrelaas, bijkomend de schending aanvoerden van artikel 3 EVRM. De Raad stelt echter vast dat de verweerder zich niet beperkt heeft tot de verwijzing naar de asielprocedure, doch daarnaast ook stelde dat verzoeksters geen bewijzen voorlegden die de bewering – dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van de problemen met de Kozakken – kunnen staven. De bestreden beslissing argumenteert dat het aan verzoeksters is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat de loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De argumenten werden eveneens onderzocht in het kader van artikel 3 van het EVRM wat blijkt uit de volgende motivering:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoeksters aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233 van, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674, RvS 25 juni 2003, nr. 120.961, RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de asielaanvraag, maar zij heeft ook de door verzoeksters aangehaalde vrees verder onderzocht. Zo stelt de bestreden beslissing dat de bewering van betrokkenen algemeen is en niet toegepast wordt op de eigen situatie alsook dat de verwijzingen naar de toestand in Rusland en in Kazakstan, naar het actuele probleem met de Kozakken en naar verschillende persberichten en artikels geen buitengewone omstandigheid vormen, aangezien deze verwijzingen en artikels handelen over de algemene situatie in deze landen en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Waar verzoeksters stellen dat in hun aanvraag verwezen wordt naar het feit dat de heer K.Y. (...) dienstplichtig is sinds zijn 18de en als deserteur zal worden aanzien, met zware straffen tot gevolg, stelt de Raad eerstens vast dat dit een loutere bewering is die niet gestaafd wordt met een begin van bewijs en ten tweede dat dit geen betrekking heeft op de eigen situatie van verzoeksters. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Noch een schending van de motiveringsplicht (uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991), van het ‘fair play’-beginsel, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en in samenhang met een schending van artikel 3 van het EVRM, worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeksters hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.